

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 września 2023 r.

sprawy **G.I.**

skazanego za czyny z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i art. 178a § 1 i 4

k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 13 grudnia 2022 r., sygn. akt VII Ka 797/22

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 9 maja 2022 r., sygn. akt XVI K 1430/20

p o s t a n o w i ł

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **obciążyć skazanego G.I. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 9 maja 2022 r. sygn. XVI K 1430/20, uznano G. I. za winnego: czynu z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w związku z którym orzeczono karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio; czynu z art. 244 k.k.,

za który wymierzono karę 5 miesięcy pozbawienia wolności i środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat oraz czynu z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który orzeczono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto, kary jednostkowe objęto węzłem kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności oraz orzeczono łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Wyrokiem orzeczono ponadto świadczenie pieniężne w wysokości 20.000 zł na rzecz Funduszu P. oraz nawiązki po 10.000 zł na rzecz oskarżycieli posiłkowych, a także zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego i prokuratora, wyrokiem Okręgowego w Częstochowie z dnia 13 grudnia 2022 r., sygn. akt VII Ka 797/22, zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że dokonano zmian w opisie czynu 1., zaostrzono wszystkie kary jednostkowe – odpowiednio do 7 lat pozbawienia wolności, 10 miesięcy pozbawienia wolności i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzono nową karę łączną 8 lat pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył ww. orzeczenie w całości na jego korzyść, zarzucając:

„I. na podstawie art. 523 § 1 i 4 kpk, zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 kpk, polegającej na nienależytej obsadzie sądu, albowiem w składzie Sądu Okręgowego zasiadał sędzia K. G., powołany na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Częstochowie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w składzie, o którym mowa w Ustawie o Krajowej Radzie Sądownictwa w brzmieniu zmienionym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., co doprowadziło do naruszenia gwarancji bezstronności i niezależności sądu, jak również do naruszenia gwarantowanego w art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka prawa do rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą,

II. rażąco obrazę prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie obrazę art. 182 § 1 i 2 kpk - poprzez błędną jego wykładnię i niezastosowanie, a w konsekwencji oparcie rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy na zeznaniach V. K., która jako osoba najbliższa skazanemu,

miała prawo do odmowy złożenia zeznań, o czym powinna zostać w sposób należyty pouczona, w szczególności z uwagi na jej ukraińskie pochodzenie,

III. rażącą obrazę prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie rażące naruszenie przepisów art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., polegające na zaniechaniu przez Sąd drugiej instancji wszechstronnej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, a ponadto rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia do wszystkich zarzutów zawartych w środku odwoławczym obrońcy, w następstwie czego doszło do wydania niezasadnego wyroku skazującego; wskazane wyżej uchybienie miało istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem dowodzi pobieżnej analizy zgromadzonego materiału dowodowego i uniemożliwia merytoryczną polemikę z oceną prawną dokonaną przez Sąd drugiej instancji”.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na kasację Zastępca Prokuratora Rejonowego Częstochowa-Północ w Częstochowie wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, o czym przesądził zakres podniesionych w niej zarzutów.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą, a tego w istocie domagał się obrońca w złożonej kasacji.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów, w którym skarżący zasygnalizował bezwzględną przyczynę odwoławczą w postaci nienależytej obsady

Sądu odwoławczego (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), podkreślić należy, że nie został on wystarczająco umotywowany. Zgodnie z uchwałą składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, dla przyjęcia istnienia przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. konieczne jest wskazanie i wykazanie okoliczności, które w konkretnej sprawie przesądziły, że sędzia powołany przez wadliwie obsadzoną KRS nie spełnia standardu sądu bezstronnego. Także w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. I KZP 2/22, wskazano, że brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności. Tymczasem autor kasacji powołał się wyłącznie na argument uzyskania przez sędziego K. G. nominacji „na wniosek upolitycznionej Krajowej Rady Sądownictwa”, nie podając żadnych innych okoliczności, które w jego ocenie spowodowały naruszenie gwarancji bezstronności i niezależności sądu. W sprawie złożono zdanie odrębne do wyroku przez członka składu orzekającego SSO A.S., jednak również w treści zajętego przez niego stanowiska brak jest oczywistych okoliczności wskazujących na naruszenie tych gwarancji. Ponadto, na marginesie zauważenia wymaga, że skazany w czasie orzekania przez Sąd II Instancji, będąc reprezentowanym przez profesjonalnego obrońcę, nie złożył wniosku o wyłączenie SSO K. G. mimo stosownego uprzedzenia o takiej obsadzie Sądu.

W kolejnym zarzucie skarżący zarzuca rażącą obrazę prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 182 § 1 i 2 k.p.k. Podkreślić jednak należy, że zarzut ten stanowi powielenie zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu I instancji, który został bardzo szczegółowo rozpoznany przez Sąd odwoławczy na s. 25-28 uzasadnienia. W zasadzie poprzez tak zredagowany zarzut obrońca kwestionuje ustalenia faktyczne Sądów obu instancji odnośnie do relacji łączących G. I. i V. K. w celu podważenia wiarygodności jej depozycji, a jest to na etapie postępowania kasacyjnego spóźnione i niedopuszczalne. Sąd Okręgowy wykazał logiczną i potwierdzoną dowodami argumentacją, że nie pozostawali oni we wspólnym pożyciu, a jedynie mieli przelotny romans. Ponadto, Sąd ten wykazał, że V. K. była pouczana

kilkakrotnie o treści przepisu art. 182 § 1 i 2 k.p.k., nigdy zaś nie powoływała się na tego rodzaju okoliczności uprawniające do odmowy składania zeznań. Sąd Okręgowy ustosunkował się również do złożonego do akt sprawy rzekomego pisma V. K. w tym przedmiocie, uznając je za niepochodzące od tego świadka i niewiarygodne w swej treści, a także odniósł się do jej znajomości języka polskiego.

Również zarzut zaniechania przez Sąd drugiej instancji wszechstronnej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, a więc rażącego naruszenia przepisów art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., uznać należało za oczywiście bezzasadny. Lektura uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia dowodzi, że Sąd Odwoławczy sprostał wymaganiom nałożonym przez w/w przepisy, odnosząc się bardzo szczegółowo do wszystkich zarzutów apelacji obrońcy. O powyższym świadczy również poniekąd fakt, że w celu klarownego i kompleksowego przedstawienia argumentów Sąd odwoławczy odstąpił od sporządzenia uzasadnienia na formularzu. Skarżący właściwie w ogóle nie umotywał powyższego zarzutu, ograniczając się do przytoczenia adekwatnej do zarzutu tezy wyroku Sądu Najwyższego i nie wskazując których konkretnie zarzutów apelacji Sąd Okręgowy miał nie rozważyć.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego G. I., jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł podstaw do zwolnienia skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, skoro reprezentował go obrońca z wyboru, a także został co do zasady obciążony kosztami postępowania rozpoznawczego w obu instancjach.

Z tych powodów, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[SOP]

[ms]

